

Од свих новина које су од Беча до Солуна у за оно време великим тиражима штампале вести о приближавању и почетку Великог рата, само је „Политика” опстала. У Бечу нема нити једног листа који је постојао када је убијен Франц Фердинанд, нити једног који је после Сарајевског атентата водио хајку на Србију или славodobитно јављао о аустроугарском ултиматуму Србији. „Политика” је извештавала о бесомучном бомбардовању цивилних циљева и страдању грађанства, о првим ратним злочинима аустроугарске војске на тлу Србије. „Политика” једино није излазила у окупираном Београду, ни у Првом ни у Другом светском рату, али се једина на овим просторима одржала и непрекидно траје. Постоји разлог зашто се каже да је Србија постала „права политичка нација” тек уз „Политику”, као једини заиста велики лист на овом поднебљу.

Наш лист није само то. Он је и права ризница докумената, записа и фотографија. Тако је „Политика” постала неодвојива од српске судбине.

То су ваљда имали на уму и у Министарству за рад, запошљавање, борачка и социјална питања када су планирали да „пропагандне активности у вези са обележавањем значајних датума” вежу за „дневни лист који обрађује озбиљне теме са националном покривеношћу чији је тираж најмање 60.000 примерака”. Тако су се барем обавезали на веб-страници министарства која се бави јавним набавкама. Озбиљан дневни лист у озбиљном свету не подразумева ни вечерње листове ни таблоиде, па само „Политика” у Србији заправо задовољава мерило са сајта министарства којим руководи Александар Вулин.

Но гле чуда, сума од два милиона и двеста двадесет хиљада динара коју је министарство

одвојило за обележавање стогодишњице почетка Првог светског рата у штампаним медијима, ипак је завршила у једној агенцији и два седмична листа чији се тиражи „Политикином” не приближавају ни када се помноже са прстима једне руке.

Министарство је ангажовало агенцију „Вочаут”, познату по политичком маркетингу, тобож да би избегло дискриминацију и фаворизовање једних медија на рачун других. Агенција је онда одлучила да материјал о Великом рату сама сачини и да га повери недељницима „Печат” и НИН, наводно зато што су у министарству желели да примерак буде – „целофаниран”. Наши извори кажу да је агенција предлагала НИН и „Време”, али се Министарство рада определило за „Печат”, у коме је Александар Вулин био је један од оснивача и одговорни уредник.

Александру Вулину поверено је министарство које је надлежно за неговање традиција ослободилачких ратова Србије. „Политика” има традицију, а Вулин печат и целофан.

(Политика)